

Arrest

nr. 49 610 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat G. SCHOUPPE en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2009 dient verzoekster van Oekraïense nationaliteit een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade te Kiev in Oekraïne.

Op 10 december 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum kort verblijf (type C).

Op 18 december 2009 legt verzoekster een aankomstverklaring af in de gemeente Zele. Het verblijf van verzoekster wordt toegestaan tot 10 maart 2010.

Op 19 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische schoonzoon.

Aan verzoekster wordt gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 18 mei 2010, de volgende documenten voor te leggen: een bewijs van ziekteverzekering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Zele op 8 april 2010 een attest van sociaal verzekerde waaruit blijkt dat verzoekster een reglementaire aanvraag heeft gedaan om haar sociale identiteitskaart te ontvangen, heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 18 mei 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven naar de burgemeester van Zele waarbij deze laatste wordt verzocht verzoekster uit te nodigen de volgende documenten voor te leggen voor 1 juli 2010: bewijs van onvermogen waarop vermeld staat of betrokkene al dan niet over inkomsten beschikt in het land van herkomst en bewijzen dat betrokkene in het verleden ten laste was van de Belgische descendent.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Zele op 25 juni 2010 een document met het oog op het bewijs van verzoeksters onvermogen, met name een attest van het pensioensfonds in Oekraïne, heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 2 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19.02.2010 door K.,K. I. (...), geboren te (...), op (...) en van Oekraïense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene kan niet aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij over een pensioen beschikt in Oekraïne.

Betrokkene legt geen bewijs van ziekteverzekering voor. De voorgelegde documenten tonen enkel aan dat betrokkene een SIS-kaart heeft aangevraagd, niet dat zij een ziektekostenverzekering heeft afgesloten die alle risico's in België dekt.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Verzoeker steunt haar hoger beroep op volgende grieven en gronden, en alle later aan te halen middelen en redenen:

Verzoekster is ernstig ziek en zij verkeert in de onmogelijkheid om voor zichzelf te zorgen wegens haar reeds gevorderde leeftijd en haar weinig fysieke paraatheid, (stuk 2 en 6) Verzoekster heeft geen enkele familie meer in Oekraïne. Verzoekster heeft behoefte aan familiale hulp en financiële ondersteuning. De dochter en schoonzoon van verzoekster zijn de enigen die hierbij kunnen helpen.

Verzoekster heeft in Oekraïne geen eigen woonst, noch is zij in staat een woonst te huren. Verzoekster is mede gelet op haar slechte gezondheid niet in staat in te staan voor haar eigen onderhoud. Verzoekster beschikt in Oekraïne over een pensioenrecht van 1.152,92 Uah/maand. Omgerekend bedraagt dit 112,56 euro/maand en derhalve onvoldoende om in te staan voor het eigen onderhoud en voor de nodige medische zorgen.

Haar Belgische familie heeft verzoekster steeds financieel ondersteund en zal dit ook in de toekomst verder doen. (zie brief familie stuk 6)

Verzoekster beschikt wel degelijk over een ziekteverzekering zodat de reden tot weigering van verblijf ongegrond is. (zie stuk 1: ten laste van het ziekenfonds)."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer dat verzoeksters enig middel onontvankelijk is omdat verzoekster geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die zij geschonden acht en onvoldoende werd onderbouwd. Verwerende partij meent dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster waarbij geen enkele rechtsregel als geschonden wordt aangehaald, niet beantwoorden aan de vereiste dat een middel dient te bestaan uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop deze rechtsregel of dit beginsel volgens de verzoekende partij wordt geschonden. Voor zoveel als nodig laat verwerende partij verder nog gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid binnen de hem terzake toebedeelde bevoegdheid en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikte, geheel terecht heeft beslist om het verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Geheel ten overvloede laat verwerende partij in antwoord op verzoeksters concrete kritiek gelden dat geen rekening kan worden gehouden met de pas voor het eerst bij het verzoekschrift voorgelegde stukken. Verwerende partij duidt er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad op dat een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken. Verwerende partij stelt dat verzoekster heeft nagelaten de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opgevraagde stukken voor te leggen, zodat de bestreden beslissing terecht werd genomen. Verwerende partij concludeert dat de beschouwingen van verzoekster geen ontvankelijk middel uitmaken.

2.3. In de repliekmemorie repliceert verzoekster het volgende.

"1. Volgens verweerster zou het door concludante ingediende verzoek tot hoger beroep onontvankelijk zijn. Het verzoekschrift hoger beroep zou niet gemotiveerd zijn, quod non. Nochtans worden de redenen waarop verzoekster haar hoger beroep steunt, omschreven in het verzoekschrift hoger beroep.

Het hoger beroep steunt immers op het feit dat de door de gevolmachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid opgegeven redenen in haar beslissing dd. 2/07/2010 ongegrond zijn.

Het verzoekschrift vermeldt alle op straffe van nietigheid voorgeschreven elementen (art. 39/69 Vr. W.). Het verzoekschrift is niet nietig en wel degelijk ontvankelijk.

2. Verweerster laat na enig antwoord op de door verzoekster gestelde grieven te formuleren, zodat mag worden aangenomen dat zij akkoord gaat met de door verzoekster omklede redenen.

De door verzoekster aangereikte nieuwe elementen tonen immers ontegensprekelijk aan dat (in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing werd gestipuleerd) verzoekster wel degelijk onvermogen was in het land van herkomst en zij over een ziekteverzekering beschikt.

Het bewijs van een ziekteverzekering werd bekomen op 9/07/2010. De bestreden beslissing dateert van 2/07/2010 zodat aan de voorwaarden van het art. 39/76 Vr. W. is voldaan.

Verweerster gaat in haar nota met opmerkingen voorbij aan de inhoud van het dossier. Zij geeft geen opmerkingen over de nieuwe elementen die door verzoekster worden aangereikt. Aangezien de redenen tot weigering worden weerlegd is het hoger beroep ontvankelijk en gegrond."

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de reden van weigering tot verblijf ongegrond is en stelt dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst en zij tevens over een ziektekostenverzekering beschikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht en de exceptie van verwerende partij in dit verband, wordt verworpen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit samenlezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een Belg, ten laste moet zijn van deze Belg.

De Raad stelt vast dat aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981). Deze bepaling geeft aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat verzoekster niet kan aantonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst en omdat verzoekster geen bewijs van ziekteverzekering voorlegt.

Verzoekster voert aan dat zij ernstig ziek is en dat zij omwille van haar gevorderde leeftijd en weinig fysieke paraatheid in de onmogelijkheid verkeert om voor zichzelf te zorgen. Ter staving hiervan brengt verzoekster in bijlage bij het verzoekschrift een e-mail van het departement neurologie van de universiteit van Colombia van 20 oktober 2008, alsmede verzoeksters “admission note”. Verzoekster wijst erop dat zij geen familie meer heeft in Oekraïne en dat zij behoefte heeft aan de familiale en financiële ondersteuning van haar dochter en schoonzoon in België. Verzoekster werpt tevens op dat haar Belgische familie haar steeds financieel heeft ondersteund en dat zij dit in de toekomst zullen blijven doen. Hierbij wijst verzoekster op een schrijven van haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen van 21 juni 2010 waarin zij de wens tot gezinshereniging met verzoekster toelichten. Verzoekster stelt vervolgens dat zij in haar land van herkomst geen eigen woonst heeft, noch in staat is om een woonst te huren en geeft aan dat zij in Oekraïne beschikt over een pensioen, dat omgerekend 112, 56 € per maand bedraagt, wat volgens verzoekster onvoldoende is om in te staan voor haar eigen onderhoud en medische zorgen. Verzoekster voegt in bijlage bij het verzoekschrift een attest van het pensioensfonds in Oekraïne. Tenslotte houdt verzoekster nog voor dat zij wel degelijk over een ziekteverzekering beschikt en voegt in bijlage bij het verzoekschrift een bewijs van tussenkomst van het ziekenfonds van 9 juli 2010.

Verzoekster voert aan dat zij over een ziekteverzekering beschikt. Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 8 april 2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken een attest van het ziekenfonds werd bezorgd waaruit blijkt dat verzoekster een reglementaire aanvraag heeft gedaan om haar sociale identiteitskaart (= SIS-kaart) te ontvangen. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“De voorgelegde documenten tonen enkel aan dat betrokkene een SIS-kaart heeft aangevraagd, niet dat zij een ziektekostenverzekering heeft afgesloten die alle risico's in België dekt.”* De loutere overweging in het verzoekschrift dat verzoekster wel degelijk over een ziektekostenverzekering beschikt, doet hieraan geen afbreuk, nu zich in het dossier geen andere stukken in dit verband bevinden.

Waar verzoekster in bijlage bij haar verzoekschrift een bewijs van tussenkomst van het ziekenfonds van 9 juli 2010 voegt, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen op 2 juli 2010, zodat voornoemd stuk dateert van ná de bestreden beslissing en bijgevolg niet bij de aanvraag werd gevoegd

zodat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening kon houden met dit stuk. Het kan verwerende partij bijgevolg niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Verzoekster kan voornoemd stuk niet voor het eerst aanbrengen ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad.

Hetzelfde geldt voor de e-mail van het departement neurologie van de universiteit van Colombia van 20 oktober 2008, alsmede verzoeksters "*admission note*", die verzoekster voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift bijbrengt ter staving van de stelling dat zij ernstig ziek is en behoefte heeft aan de familiale en financiële ondersteuning van haar Belgische familie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte heeft gesteld van haar medische situatie, zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Verzoekster kan ook deze informatie niet voor het eerst in de procedure voor de Raad aanbrengen. Hetzelfde geldt voor het stuk dat verzoekster ter zitting heeft voorgelegd.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster kan nog steeds op basis van deze stukken een nieuwe aanvraag indienen.

Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, dat zij in haar land van herkomst geen eigen woonst heeft, noch in staat is om een woonst te huren en waar verzoekster zelf aangeeft aan dat zij in Oekraïne beschikt over een pensioen, dat omgerekend 112, 56 € per maand bedraagt, wat volgens verzoekster onvoldoende is om in te staan voor haar eigen onderhoud en medische zorgen en in bijlage bij het verzoekschrift een attest van het pensioensfonds in Oekraïne voegt, geeft verzoekster blijk van een andere beoordeling voor de vastgestelde feitelijkeheden en stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat zou stellen te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat stelt te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende is om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat "*Betrokkene (niet) kan aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij over een pensioen beschikt in Oekraïne*", te ontkrachten.

Waar verzoekster voorhoudt dat haar Belgische familie haar steeds financieel heeft ondersteund en dat zij dit in de toekomst zullen blijven doen, dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich hierbij beperkt tot een loutere bewering die zij op geen enkele wijze met concrete gegevens staakt, zodat deze loutere bewering van verzoekster geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog duidt op het feit dat zij geen familie meer heeft in Oekraïne en op het schrijven van haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen van 21 juni 2010 waarbij zij de wens om gezinshereniging met verzoekster toelichten, merkt de Raad op dat niet valt in te zien hoe voornoemde elementen een invloed hebben op het voldoen van verzoekster aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid diende hiermee bijgevolg geen rekening te houden. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet kan aantonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst daar zij beschikt over een pensioen en dat verzoekster niet aantoont dat zij een ziektekostenverzekering heeft afgesloten dat alle risico's dekt. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat recht op verblijf aan verzoekster bijgevolg diende te worden geweigerd.

In de mate waarin verzoekster hierbij de Raad om een nieuwe beoordeling van haar aanvraag om een verblijfskaart van een burger van de Unie verzoekt, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid kon concluderen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat dit recht op verblijf aan verzoekster bijgevolg diende te worden geweigerd. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET